

Junior sokol

speciál časopisu SOKOL

8-9/2007

Sokolská

V pondělí a ve čtvrtek
nemám v srdci zármutek.
To se těším na žíněnku,
nebo na hopsání venku.
V Sokole já cvičím ráda,
vždycky protáhnu si záda.
Někdy bolí nožičky,
jindy člověk celičký.
Ale po dni odpočinku,
zas už rychle hledám činku.

Míša Tröstnerová,
1. třída

(z Královédvorského Sokolíka,
1994)

OBSAH

věda = technika = příroda

- Rybíčky?** Domácí akvárium
krok za krokem 2
- Víte, že...** 2
- Telefon na sluneční energii** 2

hrajeme si s češtinou

- Velociped,** bicykl nebo-li kolo... 3
- Když to** chytá grády 3

pro šikovné ruce a hlavu

- Vyrábíme svíčky** 4
– voskové, parfínové a gelové
- Sokolská Encyklopedie** 4
- Luštěte...** 4

Zelený panelák – Modrožlutá akrobatka

Jmenuje se pajasán žláznatý, ale říkáme mu Zelený panelák. To proto, že tento vzrostlý strom poskytuje v centru Prahy bydlení řadě nájemníků z živočišné říše.

Postupně je navštěvujeme.

Původně jsme chtěli navštívit jiného nájemníka ze Zeleného paneláku – drozdovitýho elegána v tvídovém kabátě. Ale pak se to stalo. Jednoho červnového rána jsme našli na dlažba pod Zeleným panelákem vypadlé mládě. Jasně zářivý žlutý zobáček a modré rozčepýřené chmýří nás jasně vybízelo: Pomožte mi.

I když se na vypadlá nemá sahat, nebylo zbylí. Přesunli jsme ho na trávník, dali misku s vodou a čekali. Máma přiletěla a začala se starat... Oddechli jsme si. Bylo to ale předčasné. Druhý den ráno jsme mládě opět našli na dlažbě, ale již mrtvé. I takový je život v Zeleném paneláku. A tak jsme se rozhodli, že naše příští návštěva bude k mámě tohoto mláděte. Tuhle holku si nespletete. Je to akrobatka neznající neproveditelný prvek na větvičkových bradlech, hrazdách a kružích. Krátké sestavy, v nichž nechybí vis stěmhlav, předvádí jen tak, bez obecenstva, bez potlesku. Malinká, ale dobře viditelná. Nestěhuje se, jen přelétá z místa na místo. Ve spleti větví loví hmyz, především pavouky a mšice. V zimních měsících nenechá na pokoji žádné krmítko. Bývá tu první. Odmění se, když i za mrazivého dne doprovázeného sluníčkem předvede svou typickou písničku. Žije téměř všude. Hnízdí v dutinách vyhloubených datly, připravenou budkou nepohrdne. I náš zelený panelák svým břečtanovým opletením ji často poskytuje místo na její akrobatické sestavy. V této tělocvičně učí i svých 7-12 dětí. Kurz trvá 15-22 dnů. Někdy všichni frekventanti nepřežijí, jak jsme toho také byli svědky. Jmenu-

foto I. Hočková

je se Sýkora modřinka (*Parus caeruleus*). Bohužel, čas umírání ptačích batolat v jarních a letních měsících přichází každoročně. Snad příroda moudře vybírá ta, která dále životem jít nemají. Ale pozor, tuhle žlutou akrobatku litujeme jen opatrně. Pan Brehm nám to ostatně potvrdí. Za nebezpečí jsou sýkorky zbabělé, jako smyslu zbavené. Ke slabším se však chovají zlomyslně, dokáží je přepadnou s vražedným úmyslem a dokonce zabít. Naši akrobatku z této sýkorčí rodiny vyjmout nelze. Ale opět k modřince. V Evropě je rozšířena od 64 stupňů ve Skandinávii až k 60 stupňům na Rusi a Malé Asii. Najdete ji na Sardinii, Korsice, v Tunisu i Alžírsku, na Kanárských ostrovech i v Persii. V českých zemích bývá její hnízdo často nalezeno ve skulinách skal a zdí. Obydlené budovy nevyjímáje. Na pražském výstavišti hnízdil párek modřinek ve zděné konzole hojně navštěvovaného hostince a nezahnal ho ani dlouho do noci trvající ruch. K velké rodině sýkorek patří ještě sýkora babka, parukářka, koňadra a uhelníček. Ty se však již do našeho vyprávění nevejdu. Příště navštívíme jinou velkou rodinu – drozdovitých. Elegánů v tvídovém kabátě.

Zdeněk Bartůněk

Rybičky? Domácí akvárium krok za krokem

Chcete si pořídit rybičky, ale nevíte jak na to? Proč ne... nelínají, neštěkají, nemňoukají, komunikují velice vybraně a často oslňují přehrlí barev. Kde ale začít? Pro začátek zaříďte ubytování – nemusí jít zrovna o tříhvězdičkový hotel, stačí dostatečně vybavené akvárium.

foto www.rybicky.net

První krok – nádrž

Nejdříve své nové akvárium pečlivě očistěte teplou vodou. Nepoužívejte saponáty, protože potom byste museli akvárium pořádně vymýt. Pod akvárium poté dejte

polystyrénovou desku pro vyrovnání nerovností, protože pod dvěstělitrovým akváriem může i malé zrno způsobit prasknutí. To nemusí nastat hned, ale postupem let. Jakmile máte akvárium na vybraném místě a podložené, můžete ho ještě jednou umýt.

Druhý krok – pozadí

Nyní přichází ten pravý čas na nainstalování pozadí. Můžete použít tapetové nebo polystyrénové. Dá se vytvořit například i z břidlice, ale je třeba si uvědomit, že potom nabere akvárium na váze. Proto je asi nevhodnější polystyrén.

Třetí krok – dno

Použijte křemičitý písek o zrnitosti zhruba pět milimetrů. Neměly by v něm být žádné ostré kameny, protože by se o ně mohly ryby poranit. Písek je tedy dobré pořádně proprat a převarit. Dno by se mělo od zadní stěny k přední svažovat. Svah vytváříte proto, abyste měli snadnější práci při odkalování, nečistoty se vám tak budou držet u předního skla. Do dna je také dobré nainstalovat hadičku vzduchování (pokud ho budete používat).

Čtvrtý krok – napuštění, sázení rostlin a dekorace

Zkušení akvaristé doporučují napustit si část předem odstáté vody a vodu ošetřit nějakým přípravkem proti chloru. Napuštěte tedy část vody (zhruba jednu pětinu) a začněte na dno aranžovat dekorativní předměty, můžete také sázet rostliny. Ale pozor: dekorativní předměty jako jsou kameny, jeskyně a podobně by neměly mít ostré hrany, aby se ryby neporanily. To vše je samozřejmě možné dělat i na sucho (bez vody). Poté dopusťte do akvária zbytek vody, ale nechte tak 10 centimetrů pod okraj, při instalaci dalšího vybavení tak nevytláčíte vodu ven. Nyní můžete začít instalovat příslušenství, jako například filtr, topení, teploměr, motorek vzduchování a nakonec osvětlovací kryt. Nyní dopusťte vodu do požadované výšky.

Pátý krok – vpuštění ryb

Tak akvárium bychom měli vybavené a teď hurá pro nové nájemníky. Ale stop! Akvárium byste měli nechat ještě minimálně týden stát takto naplněné, ale bez rybiček, protože tak vznikne uvnitř to správné prostředí. Během tohoto týdne je dobré nechat spuštěný filtr a svítit, jako při běžném provozu.

-jjk-

Zdroj: internet

Víte, že...

foto internet

...vlk obecný je největší volně žijící člen z čeledi psovitých a předek psa domácího? Kdysi dávno byl šelmou s největším rozšířením na světě. Všude jej však lidé pronásledovali a ničili jeho přirozené prostředí. Vlk vše přežil. Jeho životaschopnost a úspěšnost jako predátora jsou dány organizovaností a vytvářením smeček – rodinných skupin o osmi až dvanácti členech. Smečky bedlivě hlídají svá rozlehlá teritoria a vyznačují je pachovými značkami. Hierarchie v rodině je přesně daná – v centru je dominantní rozmnožující se pár, který spolu vydrží většinu celý život. Díky soužití ve smečce dokáží vlci ulovit i velká zvířata, jako je například sob či los, jejichž hmotnost může být až desetkrát vyšší než hmotnost vlka.

Telefon na sluneční energii

Společnost Motorola nedávno patentovala technologii, která dobíjí mobilní telefony a dalších elektronická zařízení pomocí sluneční energie. Konkrétně se jedná o LCD displej se slunečními články. Ten by měl být v budoucnu využitelný také pro OLED a dotykové displeje. Že bychom již za 10 let nemuseli vůbec používat nabíječky? Již by se nám nestalo, že se nám vybije náš mobilní telefon zrovna ve chvíli, kdy to nejméně potřebujeme...

PŘEHLED NEJVHODNĚJŠÍCH RYBIČEK PRO ZAČÍNÁJÍCÍ AKVARISTY

- Živorodka duhová (paví očko, gupka)
- Mečovka mexická (mečovka zelená)
- Razbora klínoskvrnná
- Parmička nádherná
- Krunýřovec skvrnitý
- Pancévníček skvrnitý
- Tetra černá

Velociped, bicykl nebo-li kolo...

Tak prázdniny už zase máme za sebou a nezbývá než vzpomínat na ještě čerstvé zážitky... na chvíle u vody, v lese, na táboře, nebo třeba na pobyt v cizině. Nebudeme asi daleko od pravdy, když řekneme, že alespoň polovina z vás jezdila i na kole. A tak se u kol na chvíli zastavme. Tentokrát se nechceme zabývat bezpečností jízdy na silnici a upozorňováním, že i cyklista má znát dopravní předpisy a podle toho se na silnici chovat – vždyť podle statistik 80 procent smrtelných úrazů cyklistů zavazují právě oni. Místo toho si uděláme malý výlet do historie a na některé zajímavosti.

Když se řekne historie kola, asi si vybavíte ona známá velká monstra s jedním velkým kolem vpředu a malinkým vzadu, a na sedátko aby člověk lezl ze štaflí. A když se zeptáme, kdy kolo vznikla, řeknete: „No přeci někdy v 19. století.“ Což je odpověď správná, ale zase ne tak úplně. První zprávy o přístrojích, podobných kolu, jsou již staršího data – například v roce 1649 jezdil na svém čtyřkolovém velocipedu Němec Hans Hautsch v Norimberku. Postupně čtyři kola nahradila kola dvě, místo předního kola bylo poháněno kolo zadní (poprvé se tak stalo v roce 1869). Oficiálně se za zrod jízdního kola považuje rok 1862, kdy Francouzi Michaud a Lallement umístili na osu

předního kola „šlapátka“. První jízdní kola měla kola dřevěná se železnými obručemi; v roce 1867 se objevily drátěné paprsky a o rok později byly nahrazeny železné nákolnice gumovými. V té době se také objevila kuličková a válečková ložiska. Pneumatiky, plněné vzduchem, jak je v podstatě známe dnes, se objevily v roce 1889.

Dnes je v češtině správný název pro tento dopravní prostředek jízdní kolo, nebo prostě jen kolo. Ale nebylo tomu tak vždy. Dříve bylo běžné pojmenování velociped, což je název pocházející z latinských slov *velox* – rychlý a *pes* – noha. Takže vlastně překlad by také mohl znít „rychlonožka“ nebo „rychlonož“, což vyjadřovalo, že se jedná o stroj hnaný svalovou silou jezdce. Později se vžil název bicykl. Podobně se v češtině měnilo i pojmenování toho, kdo na takovémto stroji jezdil – nejprve to byl velocipedista, kterého nahradil cyklista. Ale protože čeština se stále mění, dnes se vedle cyklistů vžil i pojmenování kolaři a stále více se objevuje také převzetí anglického pojmenování biker (bajkr).

Dnes je jízda na kole velice módní a jezdí snad každý, kdo má ruce a nohy. A tak se nám trochu vrací historie – první jízdy na kole byly spíše sportovní – a také, řečeno dnešním jazykem, asi i adrenalinovou

záležitostí. Tím, jak se kolo technicky vylepšovalo a stávalo se bezpečnějším, se stalo především dopravním prostředkem, ze sportovní oblasti se přesunulo do zcela praktické – jezdilo se do práce, do školy, na nákupy či na úřady atd. Dnes je kolo z větší části záležitostí sportovní, sloužící relaxaci, rekreačnímu sportování.

Dnes na kole umí jezdit snad každý. Někdo ale musel být první. Víte, kde se v Čechách začalo poprvé jezdit na kole a kdo byl prvním českým velocipedistou? Bylo to v Hořicích v Podkrkonoší. A prvním cyklistickým nadšencem a odvážlivcem byl technik Josef Pechánek, náčelník hořického Sokola.

Josef Pechánek byl cvičitelem hořického Sokola od jeho založení v březnu 1865. V roce 1867 vyjel 29letý technik Pechánek na světovou výstavu do Paříže, kde spatřil velociped Michauda a Lallementa. Narýsoval si jeho konstrukci a když se z výstav vracel do Hořic, sestrojil si v dílně svého otce věrnou kopii pařížského vzoru. A tak vznikl první český velociped. V jízdě na něm se střídali i Pechánkovi bratři Antonín a František. A na tehdejší poměry jezdili velice daleko a rychle. Vždyť jeli až do Miletína (6 kilometrů z Hořic), do Jičína, do Nového Bydžova a dokonce až do Chlumce nad Cidlinou. Obvyčejně ujeli asi 9 kilometrů za hodinu. A tak asi ani není divu, že zvědavci na vsi vybíhali z chalup, aby uviděli toho „lucipera“ a někde se staré babičky dokonce křížovaly nad tou hříšnou novotou.

(S využitím článku v sokolském časopisu *Jas*, č. 13/1930)

Když to chytá grády

povídka navazuje na příběhy v čísle 12/2006 a 2-7/2007 – naleznete je na: www.junior.sokol.eu

Monika nervózně zaklepala na dveře. Viděla ji přitom spousta spolužáků i starších dětí.

Ať si myslí, co chtějí, snažila se to odbyť mávnutím ruky pomocí

osvědčeného triku. Stejně se však nedokázala zbavit pocitu, že teď pro svoje vrstevníky bude za nějakou neschopnou nebo nevychovanou žačku, která musí kvůli svým profešským poniženě klepat na dveře učitelčiny kabinetu.

„Dále,“ ozvalo se vlídně. Monika vstoupila a když uviděla příjemně naladěnou tvář paní učitelky, viditelně pookřála. „*Doufala jsem, že přijdeš, mrkla na ni paní učitelka a pobídla ji: „Tak se posad, Moniko.“*

Monika se posadila na nabídnutou židli a přemýšlela, jestli by se třeba neměla ujmout slova. Nemusela. „*Tak, určitě nemusím připomínat, na čem jsme se včera domluvili. Tvůj nápad se mi opravdu hodně líbí, takže jsem hned rozhodla sít. Tady máš nějaké výstřižky z cigaret,“* vyndala z šuplíku obálku, která jimi byla přímo napěchovaná. „*Ani jsem nevěřila, kolik mých známých kouří a hlavně kolik toho vykouří. Vždyť tím jen vyhazují peníze z okna... No, to asi nikdy*

nepochopím. Ale jak jsme se včera shodly, jenom vystřihování varování stačit nebude, pokud chceme něco dokázat. A to chceme, ne?“

„*Ano,“* odpověděla Monika a ten její nápad s vystřihováním jí najednou připadal jen jako pouhý výkřik do tmy.

„*Poptala jsem se taky svého tatínka, který pracuje v tiskárně, jestli by nám nemohl natisknout nějaké plakáty. Řekl, že by to neměl být problém. Nám teď zbývá jen nějaké plakáty vymyslet. Protože obyčejných letáků jsou všude spousty a nikdo si jich nevšímá. Chce to něco originálního. Nápaditého. Co by lidi oslovilo a donutilo přemýšlet.“*

Obě se zamyslely...

Pak šlo všechno ráz na ráz. Paní učitelka při hodinách výtvarné výchovy ve všech třídách upustila od stanovených osnov a zadala dětem novou práci: plakát, který vám znechutí kouření. Ve většině tříd děti toto téma pojaly snad až příliš tuctově. Napsaly na čtverku velký černý nápis Kouření škodí zdraví, kolem namalovaly několik cigaret, a tím pro ně dílo bylo dokonáno. Paní učitelka z toho byla trochu v rozpacích, protože čekala projev většího zapálení. Avšak několik výtvarů bylo dokonalou „trefou do černého“. Na konci týdne se s Monikou sešly, aby vybraly deset nejlepších.

Paní učitelka slíbila, že se to v tiskárně bude snažit vyjednat tak, aby plakáty byly hotové co nejrychleji. Moniku napadlo, že by se mohla nechat natisknout i nějaká trička, kterými by se

podpořila jejich kampaň. Ale pak si uvědomila, že by to bylo příliš nákladné...

Monika doma stále nic neřekla o svých záměrech. Dál chodila za město sbírat krabičky od cigaret, ale tentokrát si dávala ještě větší pozor, aby ji nikdo neviděl. Měla pro rodiče připravený takový test; chtěla počkat, jestli si všimnou plakátů, až se objeví po městě. Pokud ano, řekne jim, že za tím stojí ona.

Monika se nemohla dočkat pondělí a celý víkend byla jako na trní. Pokaždé, když si vzpomněla na slib paní učitelky, cítila ono nervózní šimrání v žaludku. Ale dočkala se. Hned v pondělí ráno potkala vysmátou třídní. „*Tak Moni, nesu jen samé dobré zprávy! Táta všechno domluvil, ještě ráno jsem jim tam donesla ty naše obrázky a nejspíše ve středu budeme mít plakáty! To je skvělé, vid’?“*

„*Jo, to je!*“ souhlasila Monika nadšeně, přesto však pocítila nepatrný osten zklamání. Myslela, že to bude už dneska...

„*Takže, až budou, hned ti je přinesu ukázat. Musíme se taky domluvit, kam je vyvěsíme. Lepidlo se sežene, místa je habaděj...“*

A plakáty skutečně byly hotové ve středu. Veliké, barevné, orámované žlutě nebo červeně, aby hned upoutaly zrak kolemjdoucích. Paní učitelka z nich byla naprosto nadšená a nemohla se dočkat konce vyučování, kdy je půjdou s Monikou ukázat světu.

*Lenka Khýrová, 16 let,
Sokol Dvůr Králové*

Všesokolský slet

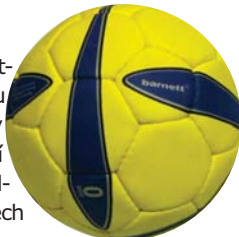
Všesokolské slety byly vždy vyvrcholím sokolské činnosti v celé její šíři. Nikdy to nebyla jen tělocvičná vystoupení, protože nedílnou součástí sletů jsou doprovodné kulturní, sportovní a společenské akce. Všesokolské slety vznikly již na sklonku 19. století. Měly ukázat národu výsledky výchovy v Sokole a vnitřně upevnit soudržnost v organizaci. Staly se jedinečnými slavnostmi pro celý národ, často se konaly v dobách politicky napjatých. Společné skladby velkých celků se staly světově jedinečným fenoménem. První slet se konal

v roce 1882 na Střeleckém ostrově v Praze a byl vlastně 1. sjezdem sokolských jednot. Další všesokolské slety (VS) se konaly: II. VS - 1891, III. VS - 1895, IV. VS - 1901, V. VS - 1907, VI. VS - 1912, VII. VS - 1920, VIII. VS - 1926, IX. VS - 1938, XI. VS - 1948, XII. VS - 1994. XIII. VS - 2000, XIV. VS - 2006. Další, v pořadí patnáctý všesokolský slet je plánován na rok 2012. V době komunistické totality, kdy se všesokolské slety nemohly konat, udržovaly tradici sletů zahraniční sokolské jednoty, které zorganizovaly řadu sletů (např. v Paříži, v Montrealu, ve Vídni, Curychu). Pravidelně pořádá slety rovněž Americký Sokol.

Házená

Již z řeckého a egyptského starověku jsou známé míčové hry velice podobné dnešní házené. Tehdejší představa o hře i pravidlech však nelze s dnešním sportem srovnávat. Vznik házené jako takové je spíš reakcí na fotbal, který se dostal do mnoha evropských zemí v 19. století z Anglie. Základní formu moderní sportovní hry házená vyvinul německý tělovýchovný instruktor Maz Heiser (1879-1921). Původně ji nazval „Torball“ a byla určena pro ženy a dívky. Roku 1917 byl torball definitivně přejmenován na házenou. První mezinárodní zápas se odehrál roku 1925, a to mezi Německem a Rakouskem. V roce 1928 byl založen i Mezinárodní svaz házené (IHF). Olympijskou disciplínou byla házená na hrách v Berlíně roku 1936. Tehdy se hrálo ještě na venkovním hřišti. Znovu se objevila až na olympijských hrách v Mnichově v roce 1972. Tentokrát se hrálo již v hale. Roku 1976 byla do programu zařazena i házená žen. V České obci sokolské bylo v polovině roku 2007 registrováno celkem 34 oddílů házené, v nichž bylo registrováno téměř 3000 hráčů a hráček.

Vyrábíme svíčky

Světlo potřebovali lidé k životu vždycky. Princip svíčky, založený na knotu z hořlavého materiálu, obaleného lojem či voskem, které jeho hoření zpomalují, užívaly už starověké civilizace. Svíčky ve středověku byly

určené spíše pro chrámy a kostely, protože byly ve srovnání s loučemi drahé. Teprve v renesanci se dá mluvit o větším užití svíček při osvětlení obydlí bohatých šlechticů a měšťanů. V domech obyčejných lidí se užívaly svíčky vyrobené ze zvířecího loje, které nesvítily tak dobře, ale byly levnější než voskové.

Skutečný zlom ve výrobě svíček nastal až v 19. století. Nejprve byl objeven stearin, který se přidával k vosku a výrobu usnadnil. Kolem poloviny 19. století se začal užívat syntetický parafin, který byl levný, dobře zpracovatelný a který nahradil drahý včelí vosk.

A jak je to se svíčkami v moderní době? Stále přicházejí vhod v nejrůznějších situacích. Staly se oblíbeným dekorativním doplňkem, spolu s pěkným svícenem vytvářejí romantickou atmosféru, nebo podtrhují slavnostní ráz prostřeného stolu. Dnes obliba svíček stále roste. Takové množství typů, tvarů, velikostí, vůní nebo způsobů zdobe-

ní tento obor dosud nezažil. Přibýly i nové suroviny a spousta originálních nápadů. A tak si může svou svíčku vyrobit dnes skutečně každý. Pokud to chcete také zkusit, rádcem vám může být knížka Hany Maříkové a Aleny Vondruškové, která vyšla v edici Šikovné ruce a jmenuje se Vyrábíme svíčky voskové, parafínové a gelové. Vedle povídání o historii svíček uvádí základní údaje o materiálech, o potřebných nástrojích a pomůckách a především sedm výrobních postupů a 15 originálních dekoracních technik. Jeden z návodů přinášíme:

Skládaná svíčka

Skládaná svíčka patří k originálním nápadům, které s voskem pracují trochu netradičně. Je však velmi zajímavá a technicky jednoduchá.

Pomůcky: parafínový vosk, barviva, plech a voskovaný papír, šablony, nůž, jehla, impregnovaný knot.

Postup: Na plech nebo na voskovaný papír odlijeme postupně tři různobarevné pláty vosku o síle asi 0,5-1 cm a necháme zatuhnout. Pak z nich podle šablony vyřízneme několik stejných čtverců a uprostřed je propícheme silnou jehlou. Otvory musí být u všech čtverců na stejném místě, takže si vpich předem rozmě-

říme a označíme na šabloně. Po zchladnutí je pak už jen navlékneme na impregnovaný knot a svíčka je hotová.

Kromě čtverců si můžeme vyříznout trojúhelníky či jiné tvary, anebo použijeme kovová vykrajovátka na cukroví ve tvaru hvězdičky, kolečka, srdce apod.

Foto: Grada Publishing

Lustěte...

Dva kluci se rozhodli, že stráví víkend v přírodě. Postavili si tedy stan u rybníka. Byl dusný večer, komáři štípali a netrvalo dlouho a oba milovníci přírody byli za chvíli samý pupenec. Když padla tma, zdálo se, že komáři nálety ustaly. Najednou jeden z kluků uviděl dvě blízkící se světýlka svatojánských mušek. Vyskočil, zatřepal kamarádem a zoufale křičel: „Koukej, koukej, ty píchavé potvory si na nás...(tajanenka).“

Junior Sokol redakčně připravuje:

Jana Jandovská ● **Kresby:** Monika Kvasničková
 ● Junior Sokol je nedílná speciální část časopisu SOKOL.
 ● **Kontakt:** ČOS, časopis SOKOL, Újezd 450, 118 01 Praha 1
 ● **tel.:** 257 311 819
 ● **e-mail:** junior.sokol@centrum.cz

E	L	E	K	T	Ř	I	N	A	O	V	O	
T	C	E	L	A	P	A	Z	N	O	L	K	
S	L	I	N	Y	R	A	D	B	D	A	V	
O	S	I	N	A	A	A	L	I	K	L	Í	
L	A	C	H	V	J	T	J	P	Č	L	O	D
A	R	A	I	R	E	E	I	Í	A	K	A	
N	H	R	A	L	L	L	B	K	D	Ř	L	
O	O	T	P	L	U	K	O	V	N	Í	K	
K	N	S	P	A	R	N	Í	K	A	D	L	
O	I	D	Y	L	K	A	P	O	T	A	Á	
D	Č	K	A	R	O	S	É	R	I	E	D	
T	E	F	O	T	B	A	L	I	S	T	A	
K	A	R	B	U	R	Á	T	O	R	R	K	
Y	O	B	O	R	A	A	K	L	A	Z	A	

AZALKA, BIČÍK, ČINOHRA, DISPLEJ, DOKONALOST, ELEKTRINA, FOTBALISTA, IDYLKA, KAPOTA, KARBURÁTOR, KAROSÉRIE, KLÁDA, Kladívko, KOBRA, KOLEJNICE, KŘÍDA, LALOK, LEPIDLO, OBORA, ODKLAD, ONDATRA, OSINA, PALEC, PARNÍK, PLUKOVNÍK, RULETA, SLINY, STRACH, ULÍČKA, VARAN

